EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

17. märts 2005 *

Kohtuasjas C-91/03,

mille esemeks on 28. veebruaril 2003 EÜ artikli 230 alusel esitatud hagi,

Hispaania Kuningriik, esindaja N. Díaz Abad, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad J. Carbery, F. Florindo Gijón ja M. Balta,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

keda toetavad:

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: T. van Rijn ja S. Pardo Quintillàn, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues ja A. Colomb, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans ning kohtunikud C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (ettekandja) ja J. Klučka;

kohtujurist: A. Tizzano,
kohtusekretär: ametnik K. Sztranc,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. novembri 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 13. jaanuari 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Hispaania Kuningriik taotleb oma hagiavalduses nõukogu 20. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 2371/2002 ühisele kalanduspoliitikale vastava kalavarude kaitse ja säästva kasutamise kohta (EÜT L 358, lk 59; ELT eriväljaanne 04/05, lk 450; edaspidi „vaidlustatud määrus") I lisa punkti 6 tühistamist.

Õiguslik raamistik ja vaidluse taust

2 Nõukogu 20. oktoobri 1970. aasta määruse (EMÜ) nr 2141/70 kalatööstuse ühise struktuuripoliitika kehtestamise kohta (EÜT L 236, lk 1) artiklis 2 on kehtestatud põhimõte liikmesriikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvatele vetele vaba juurdepääsu kohta.

3 Erandina sellest põhimõttest lubas Taani Kuningriigi, Iirimaa ja Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi ühinemistingimuste ja asutamislepingutesse tehtavate muudatuste akti (EÜT 1972, L 73, lk 14; edaspidi „1972. aasta ühinemisakt") artikli 100 lõige 1 liikmesriikidel kuni 31. detsembrini 1982 piirata kalastamist oma suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvates vetes, mis asuvad rannikuäärse liikmesriigi lähtejoonest arvutatud kuue meremiili piires, lubades sellega tegelda üksnes laevadel, mis traditsiooniliselt kalastavad nendes vetes.

4 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 25. jaanuaril 1983 vastu määruse (EMÜ) nr 170/83, millega kehtestatakse ühenduse režiim kalavarude haldamiseks (EÜT L 24, lk 1) [siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes]. Vastavalt selle määruse artikli 6 lõikele 1 lubatakse liikmesriikidel säilitada 1972. aasta ühinemisakti artiklis 100 määratletud režiim ning laiendada selles artiklis toodud 6 meremiili piiri kuni 12 meremiilini oma suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvates vetes.

5 Selle määruse artikli 6 lõike 2 kohaselt „lõikes 1 sätestatud režiimiga hõlmatud kalandustegevus on allutatud eeskirjadele, mis on ette nähtud I lisas, millega igale liikmesriigile määratakse kindlaks teiste liikmesriikide rannikuvetes asuvad geograafilised piirkonnad, kus neid tegevusi võib teostada, ning kalaliigid, keda see tegevus puudutab". Seda lisa muudeti Hispaania Kuningriigi ja Portugali Vabariigi ühinemistingimuste ja asutamislepingutesse tehtavate muudatuste akti (EÜT 1985, L 302, lk 23; edaspidi „1985. aasta ühinemisakt") artikliga 26.

6 1985. aasta ühinemisakti artiklis 160 on üleminekukorrana sätestatud piirangud kalapüügile, eristamata lähtejoonest arvutatud 12 meremiili sees või sellest väljaspool asuvaid püügitsoone.

7 Selle ühinemisakti artiklis 166 on sätestatud:

„Artiklites 156–164 määratletud režiim, sealhulgas selle kohandused, mida nõukogu võib artikli 162 alusel teha, jäävad jõusse kuni määruse (EMÜ) nr 170/83 artikli 8 lõikes 3 sätestatud tähtaja lõpuni."

8 Määruse nr 170/83 artikli 8 lõikes 3 on sätestatud:

„Komisjon esitab nõukogule kümnenda aasta jooksul, mis järgneb 31. detsembrile 1992, rannikualade majanduslikku ja sotsiaalset olukorda puudutava ettekande, mille põhjal võtab nõukogu asutamislepingu artikli 43 sätestatud menetlust järgides vastu sätted, mis eespool viidatud 10-aastase ajavahemiku lõppedes võivad järgneda artiklites 6 ja 7 sätestatud režiimile."

9 1985. aasta ühinemisakti artiklis 166 sätestatud tähtaeg lõppes 31. detsembril 2002, millal pidi lõppema ka sama ühinemisakti artiklis 160 sätestatud režiim.

10 Vaidlustatud määruse artiklis 17 on sätestatud:

„1. Ühenduse kalalaevadel on võrdne vetele ja kalavarudele juurdepääsu õigus kõigis ühenduse vetes, välja arvatud lõikes 2 nimetatud veed, kui II peatükis ei ole sätestatud teisiti.

2. Liikmesriikidel on oma suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvates, lähtejoonest kuni 12 meremiili kaugusele ulatuvates vetes alates 1. jaanuarist 2003 kuni 31. detsembrini 2012 lubatud piirata nende kalalaevade kalapüüki, mis tavapäraselt püüavad kala kõnealustele vetele lähedase ranniku sadamatest, ilma et see piiraks kokkuleppeid, mis on sõlmitud teiste liikmesriikide lipu all sõitvate

ühenduse kalalaevade vahel olemasolevate naabrussuhete raames, ning I lisas esitatud korda, millega kehtestatakse igale liikmesriigile geograafilised vööndid teiste liikmesriikide rannikuvetes, kus kalandustegevus toimub, ning määratakse liigid, mida nimetatud tegevus hõlmab.

[...]".

11 Selle määruse I lisas on määratletud tingimused rannikuvetele juurdepääsuks selle määruse artikli 17 lõike 2 tähenduses. Vastavalt selle lisa punktile 6 võivad tsoonis Hispaania Kuningriigi ja Prantsuse Vabariigi piirist kuni 46°08' põhjalaiust Hispaania kalalaevad püüda anšoovist ainult 1. märtsist kuni 30. juunini ja elussöödapüügi korral ainult 1. juulist 31. oktoobrini; sardiini ainult 1. jaanuarist 28. veebruarini ja 1. juulist 31. detsembrini. Lisaks sellele peab neid erinevaid kalaliike puudutav püügitegevus toimuma vastavalt 1984. aasta püügitegevuse korraldusele ja selle aasta normide piires.

12 Vaidlustatud määruse artikli 17 lõige 1, mis sätestab vaba juurdepääsu rannikuliikmesriigi lähtejoonest arvutatud 12 meremiilist väljaspool asuvatele vetele (edaspidi „12 miilist väljaspool asuv ala"), asendab Hispaania kalalaevade Prantsuse vetele juurdepääsu osas 1985. aasta ühinemisaktis ja eelkõige selle artiklis 160 sätestatud režiimi. Selles sättes kehtestati analoogsed piirangud vaidlustatud määruse I lisas 6 ja 12 miili vahelisele alale ettenähtuga.

13 Vaidlustatud määruse vastuvõtmisele eelnenud läbirääkimiste käigus taotles Hispaania Kuningriik määruse eelnõus I lisa punkti 6 muutmist, et kõrvaldataks 1985. aasta ühinemisaktis Hispaania kalalaevadele kehtestatud piirangud Prantsusmaa Atlandi ookeani ranniku lähtejoonest arvutatud 6 ja 12 meremiili vahelisel alal. Sama liikmesriik taotles ka juurdepääsutingimuste kohandamist Prantsuse kalalaevadele Hispaania vetes kohaldatavate tingimustega.

14 Nõukogu otsustas viidatud punkti 6 jätta muutmata.

15 Hispaania Kuningriik esitas deklaratsiooni, millega väljendas oma nõusolematust ja „jättis endale õiguse pöörduda Euroopa Ühenduste Kohtu poole, et seda osa määrusest muuta".

16 Selles olukorras otsustas Hispaania Kuningriik esitada käesoleva hagiavalduse.

17 Euroopa Kohtu presidendi 30. juuni ja 8. septembri 2003. aasta määrustega lubati komisjonil ja Prantsuse Vabariigil nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astuda.

Hagi

18 Hispaania Kuningriik esitas oma hagiavalduses kaks väidet, mida tuleb uurida nende esitamisele vastupidises järjestuses.

Väide, mis viitab 1985. aasta ühinemisakti rikkumisele

Poolte argumendid

19 Hispaania valitsus väidab, et 1985. aasta ühinemisakti artikkel 160, milles sätestati tema laevadele juurdepääsupiirangud Prantsuse ranniku lähtejoonest arvutatud 12 meremiili sees asuvale alale (edaspidi „12 miili ala") ning 12 miilist väljaspool asuvale alale, ei ole vastavalt nimetatud ühinemisakti artiklis 166 ette nähtud üleminekuperioodi käsitlevatele sätetele enam pärast 31. detsembrit 2002 kehtiv. Seega oleks tulnud tühistada nii 12 miili alale kui ka 12 miilist väljaspool asuvale alale kehtivad piirangud. Neid piiranguid säilitades pikendas vaidlustatud määrus põhjendamatult üleminekukorda üle samas aktis sätestatud tähtaja.

20 Hispaania valitsus väidab samuti, et üheski 12 miili ala avavee kalaliikidele juurdepääsu puudutavas erimeetmes ei ole nõutud selle ala erihaldamist.

21 Nõukogu väidab, et 1985. aasta ühinemisakti artikli 166 eesmärk ei ole piirata ühenduse seadusandja volitusi pärast 31. detsembrit 2002. EÜ artikli 37 põhjal vastu

võetud sätted on uued meetmed, mille seaduslikkust saab hinnata vaid asutamislepingu jõusolevate sätete valguses.

22 Nõukogu täpsustab muu hulgas, et määruse nr 170/83 I lisa muudeti 1985. aasta ühinemisakti artikliga 26 ja sama akti I lisa XV peatükiga. Viidatud artikkel paikneb ühinemisakti kolmandas, institutsioonide poolt vastu võetud aktide kohandamist käsitlevas osas, mitte aga üleminekumeetmeid puudutavas sama akti neljandas osas. Seetõttu leiab nõukogu, et määruse nr 170/83 kohandused on tähtajatud ning neid ei saa pidada ajutisteks meetmeteks.

23 Nõukogu sõnul ei maini 1985. aasta ühinemisakti artiklid 156–164 juurdepääsurežiimi Prantsuse rannikualale. Tema sõnul ei ole mõistlik selle ühinemisakti artiklit 166 tõlgendada nii, et sellega peetakse ühtlasi silmas ka sellise sätte aegumist, millele seal ei viidata, ent mis asub selle akti artikli 26 alusel muudetud määruses ja mille sisu korrati EÜ artikli 37 alusel vastu võetud määruses. Lisaks väidab ta, et artikliga 166 ei sätestata rannikualale juurdepääsu režiimi.

24 Pealegi väidab nõukogu, et Hispaania Kuningriigi nõudel rannikuala kalastamistingimuste kehtimisele ilma ajaliste piiranguteta, puudub igasugune õiguslik alus.

25 Nõukogu argumentide toetuseks menetlusse astunud komisjon leiab eelkõige, et Hispaania valitsus tõlgendab 1985. aasta ühinemisakti sätteid ekslikult. Tegelikult ei viidata komisjoni arvates selle akti artiklis 166 Hispaania kalalaevade juurdepääsutingimustele Prantsuse Atlandi ookeani ranniku vetele 12 miili alas. Selles ühinemisaktis kohandatakse üksnes määruse nr 170/83 I lisa, täiendades tabelit, milles märgitakse detailselt ära liikmesriikide rannikuvetele juurdepääsutingimused.

26 Prantsuse valitsus leiab, et määrust nr 170/83 kohandati 1985. aasta ühinemisakti artikli 26 alusel, see artikkel ei paikne aga akti neljandas osas üleminekumeetmete kohta, vaid institutsioonide poolt vastu võetud aktide kohandamist puudutavas kolmandas osas. Sellest tuleneb, et selle artikli alusel vastu võetud sätted on püsiva olemusega. Seega ei saa vaidlustatud määruse I lisa punkt 6 rikkuda 1985. aasta ühinemisakti üleminekusätteid.

Euroopa Kohtu hinnang

27 Nagu Hispaania valitsus ja komisjon kohtuistungil rõhutasid, tuleb sedastada, et 1985. aasta ühinemisakti artiklis 160 esinev reegel on analoogne käesolevas asjas käsitletavaga ja et sellega ei eristata kohaldamisala osas 12 miili ala sisse jäävaid ja sellest väljaspool asuvaid vesi.

28 Tuleb ühtlasi sedastada, et 1985. aasta ühinemisakti üleminekumeetmeid puudutavas neljandas osas esinev säte ei ole enam kohaldatav pärast sama akti artiklis 166 esitatud tähtaja lõppemist 31. detsembril 2002.

29 Sellegipoolest ei tulene nendest sedastustest, et ühenduse seadusandja ei saanud vaidlusalust normi vastu võtta EÜ artiklist 37 tuleneva pädevuse alusel.

30 1985. aasta ühinemisakti artiklite 160 ja 166 õigusmõju puudumine tuleneb eelkõige asjaolust, et 12 miili ala osas oli määruse nr 170/83 I lisa 1985. aasta ühinemisakti artikli 26 alusel täiendatud normiga, mis on analoogne käesolevas asjas käsitletavaga, nii et see norm tuleneb kõigi tõendite kohaselt EÜ artiklis 37 määratletud ühenduse seadusandja pädevusest.

31 Kõigest eelnevast tuleneb, et 1985. aasta ühinemisakti rikkumisele viitav väide tuleb tagasi lükata.

Väide, mis viitab mittediskrimineerimise põhimõtte rikkumisele

Poolte argumendid

32 Hispaania valitsus väidab, et vaidlustatud määruse I lisa punktiga 6 kehtestatakse piirangud, mida ei eksisteeri Prantsuse kalalaevade juurdepääsul Hispaania rannikuvetele ega teiste liikmesriikide kalalaevade juurdepääsul teiste liikmesriikide rannikuvetele. Ta sedastab, et üksnes Hispaania Kuningriigi kalalaevadel on juurdepääs oma naaberriigi rannikuvetele piiratud. Ta tuletab sellest, et teda koheldakse diskrimineerivalt, vastuolus võrdsuse põhimõttega, mis on kinnitatud EÜ artiklis 12 ning ühist põllumajandus- ja kalanduspoliitikat käsitleva EÜ artikli 34 lõikes 2.

33 Hispaania valitsus täpsustab, et ühise poliitika normid võivad olla erinevad erinevatele aladele või piirkondadele üksnes objektiivsete kriteeriumide alusel, millega tagatakse eeliste ja ebasoodsate tegurite proportsionaalne jaotamine huvitatud poolte vahel, eristamata liikmesriikide territooriume. Hispaania valitsuse sõnul ei esinenud käesolevas asjas ühtegi objektiivset põhjust erinevaks kohtlemiseks.

34 Lisaks väidab Hispaania valitsus, et ühest küljest säilitati samad juurdepääsupiirangud, mis kehtestati kalalaevadele Hispaania Kuningriigi ühinemisel ühendusega, arvestamata üleminekuperioodi lõppemist, ja teisest küljest puudutas ühenduse ja Hispaania Kuningriigi vahel 15. aprillil 1980 allkirjastatud ja nõukogu 25. novembri 1980. aasta määrusega (EMÜ) nr 3062/80 (EÜT L 322, lk 3) heaks kiidetud kokkulepe vaid 200-miilist ainuõigusega majandustsooni.

35 Nõukogu väidab, et piisab vaidlustatud määruse I lisa uurimisest, et tõdeda, et juurdepääsureeglid ei ole vastastikused. Juurdepääs on tihti liigiti ja mõnikord ajaliselt piiratud.

36 Nende piirangute aluseks oli nendel aladel traditsioonilise kalapüügitegevuse ohjeldamine, et võimaldada selle säilitamist. Nende piirangute nimekiri ei olnud allutatud mingitele geograafilise naabruse või vastastikkuse kriteeriumidele.

37 Seega säilisid Hispaania kalalaevadele samad juurdepääsutingimused, mis neile olid kehtinud alates Hispaania ühinemisest ühendusega kuni vaidlustatud määruse vastuvõtmiseni. Lisaks märgib nõukogu, et ka enne ühinemist ei võimaldanud ühenduse ja Hispaania Kuningriigi vahel 15. aprillil 1980 sõlmitud kalanduskokkulepe viimase kalalaevadele piiramatut juurdepääsu Prantsuse rannikuvetele.

38 Seetõttu leiab nõukogu, et Hispaania Kuningriiki ei ole diskrimineeritud, vaid teda on koheldud objektiivselt ja sarnaselt teiste liikmesriikidega.

39 Lisaks sellele väidab nõukogu, et hageja ei selgita, miks oli nõukogu vaidlustatud määrust vastu võttes tema meelest oma võimu teostamisel ilmselt sobimatult käitunud. Ta meenutab, et kui liikmesriikide ranniku lähtejoontest arvutatud 12 meremiilist väljaspool kehtib kõigile ühenduse kalalaevadele vetele vaba juurdepääs, siis 12 miili alas on normiks piirata juurdepääs kalalaevadele, mis kõnealustele vetele lähedase ranniku sadamatest seal traditsiooniliselt kala püüavad. Seega on eelistatud õiguslikuks olukorraks ka juba piiratud juurdepääs nendele vetele sellistele kalalaevadele, mis ei ole pärit nendele vetele lähedase ranniku sadamatest. Üksnes Hispaania kalalaevadel on juurdepääs Prantsuse 12 miili alale.

40 Komisjon märgib, et Hispaania Kuningriigi väide tugineb ekslikule arusaamale tervest õiguslikust raamistikust. Ta rõhutab olemuslikku erinevust ühest küljest 12 miili alas ja teisest küljest sellest alast väljaspool asuvatele vetele ja kalavarudele juurdepääsule kohalduvate režiimide vahel. See juurdepääsupiirang tugineb komisjoni sõnul kõige tundlikumate ühenduse vete, nagu ranniku ääres asuvad veed, säilitamise objektiivsetele ja sotsiaalmajanduslikele põhjustel, millega soovitakse kaitsta väikesemahulist kalapüüki. Ta leiab, et vastupidi Hispaania valitsuse väidetele on teiste liikmesriikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla

kuuluvatele vetele juurdepääsupiirangu pikendamine kuni 31. detsembrini 2012 enamgi kui õigustatud määruse teksti endaga ja eelkõige selle 14. põhjendusega. Seetõttu leiab komisjon, et 12 miili alale ja 12 miilist väljaspool asuvale alale kohalduvate režiimide eristamiseks on olemas objektiivne põhjus. Ta täpsustab, et nõukogu võttis Hispaania kalalaevade Prantsuse rannikuvetele juurdepääsu tingimuste määratlemisel arvesse traditsioonilisi naabrussuhetega seotud juurdepääsutingimusi, mis eksisteerisid enne Hispaania Kuningriigi ühinemist Euroopa Ühendusega.

41 Prantsuse valitsus väidab, et vaidlustatud määruse eesmärk on eelkõige kestvalt säilitada traditsioonilisi kalapüügitegevusi ja seega ei ole sobilik kasutada vastastikkusel põhinevaid tingimusi.

42 Lisaks rõhutab Prantsuse valitsus, et ühest küljest on Prantsuse kalalaevadel Hispaania ranniku lähtejoontest arvutatud 6–12 meremiili alas lubatud kalastada üksnes avavee kalaliike ja teisest küljest antakse vaidlustatud määrusega Hispaania kalalaevadele samasugused juurdepääsuvõimalused kui need, mida nad kasutasid alates selle riigi ühinemisest Euroopa Ühendusega. Prantsuse valitsus leiab selle põhjal, et seda liikmesriiki ei ole koheldud diskrimineerivalt.

Euroopa Kohtu hinnang

43 Väljakujunenud kohtupraktika põhjal tähendab mittediskrimineerimise põhimõte, et võrdväärseid olukordi ei koheldaks erinevalt, välja arvatud kui erinevat kohtlemist võib objektiivselt põhjendada (vt Euroopa Kohtu 25. novembri 1986. aasta otsus liidetud kohtuasjades 201/85 ja 202/85: Klensch jt, EKL 1986, lk 3477, punkt 9).

44 Tuleb märkida, et vaidlustatud määruse artikli 17 lõikes 2 lubatakse otseselt liikmesriikidel 12 miili ala suhtes piirata nende laevade kalapüüki, mis tavapäraselt püüavad kala kõnealustele vetele lähedase ranniku sadamatest. Sellegipoolest ei piirata selle sättega liikmesriikide vahel olemasolevate naabrussuhete raames sõlmitud kokkuleppeid, millega teiste liikmesriikide lipu all sõitvatele ühenduse kalalaevadele antakse õigus püüda kala 12 miili alas. Vaidlustatud määruse I lisas, millele see artikli 17 lõige 2 viitab, on igale liikmesriigile kehtestatud teiste liikmesriikide rannikuvetes geograafilised alad, kus võib kala püüda, ja liigid, mida see luba puudutab.

45 Tuleb meenutada, et vaidlustatud määruse 14. põhjendus märgib, et „[e]eskirjad, mis piiravad juurdepääsu kalavarudele liikmesriikide 12-meremiilises kalastusvööndis, on toiminud rahuldavalt ning soodustanud kalavarude kaitset, piiranud püügikoormust ühenduse vete kõige tundlikumas osas ning säilitanud traditsioonilise kalandustegevuse, millest suurel määral sõltub teatavate rannikualade sotsiaalne ja majanduslik areng" ja et „[n]ende kohaldamist tuleks seetõttu jätkata 31. detsembrini 2012".

46 Hispaania valitsus ei sea kahtluse alla vaidlustatud määruses kehtestatud 12 miili alale kehtiva režiimi aluseks olevaid põhimõtteid.

47 Sellegipoolest leiab Hispaania valitsus, et nõukogu kohtleb Hispaania Kuningriiki vaidlustatud määruse I lisa punkti 6 vastu võttes diskrimineerivalt, vastuolus

võrdsuse põhimõttega, mis on kinnitatud EÜ artiklis 12 ning ühist põllumajandus- ja kalanduspoliitikat käsitlevas EÜ artikli 34 lõikes 2.

48 Ta väidab eelkõige, et ühise poliitika normid võivad olla erinevad erinevatele aladele või piirkondadele üksnes objektiivsete kriteeriumide alusel, millega tagatakse eeliste ja ebasoodsate tegurite proportsionaalne jaotamine huvitatud poolte vahel, eristamata liikmesriikide territooriume. Hispaania sõnul ei esinenud käesolevas asjas ühtegi objektiivset põhjust erinevaks kohtlemiseks.

49 See väide ei ole põhjendatud.

50 Sellega seoses märgivad nõukogu, komisjon ja Prantsuse valitsus õigesti, et vaidlustatud määruse artikli 17 lõikes 2 sätestatud 12 miili alale kehtiva režiimi eesmärk on kõige tundlikumate ühenduse vete kaitse, kusjuures arvestatakse vajadusega säilitada traditsioonilist kalapüügitegevust.

51 Selline eesmärk iseenesest ei tähenda veel vastastikkuse kriteeriumide kehtestamist.

52 Igal juhul ei ole Hispaania valitsus näidanud, et vaidlustatud määruse I lisa punkti 6 vastu võttes oleks nõukogu selle eesmärgi tähelepanuta jätnud.

53 Lisaks näitab vaidlustatud määruse I lisa lihtne lugemine, et ühenduse kalalaevade juurdepääs rannikuvetele on nii ajaliselt kui liigiti piiratud ka teistele liikmesriikidele, peale Prantsuse Vabariigi.

54 Lõpuks tuleb meenutada, et vaidlustatud määruse I lisa punktiga 6 üksnes pikendatakse Hispaania Kuningriigi ühendusega liitumisest alates jõus olnud režiimi kehtivust.

55 Neis tingimustes tuleb väide, mis viitab mittediskrimineerimise põhimõtte rikkumisele, tagasi lükata.

56 Kõigest eelnevast tuleneb, et Hispaania Kuningriigi hagi tuleb jätta rahuldamata.

Kohtukulud

57 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna nõukogu on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Hispaania Kuningriik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista. Kodukorra artikli 69 lõike 4 alusel kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ja institutsioonid oma kohtukulud ise. Menetlusse astunud komisjon ja Prantsuse Vabariik kannavad seetõttu ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista Hispaania Kuningriigilt välja tema enda ja nõukogu kohtukulud.

3. Prantsuse Vabariik ja komisjon kannavad oma kohtukulud ise.

Allkirjad